Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за вложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провинциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Вісти політичні.

(До ситуациї. — З угорского сойму. — Новий процес перед наглим судом в Білгороді. — Анґлія і Трансваль.)

Кабінетна кріза ще не порішена. Вислідом вчерашного дня есть факт, що комбінация утвореня коаліцийного кабінету під проводом кн. Альфреда Ліхтенштайна скінчила ся на вічім. Вже в понеділок справа стояла так, що Ліхтенштайн не міг ані знайти відповідних кандидатів до свого міністерства, ані запевнити собі підпори у парляментарної більшости.

Що-до плянів Ліхтенштайна доносять, що він наміряв знести язикові розпорядженя. Дозвіл Чехів на се хотів одержати через іменоване кількох ческих політиків міністрами і надане Чехам поважних концесий. Супротив того німецка лївиця дала єму пізнати, що о єї підпорі не може бути й бесіди, бо она домагає ся не лиш знесеня язикових розпоряджень, але і зміни стистеми. Slovenec доносить, що місия Ліхтенштайна не повела ся тому, бо він хотів утворити кабінет правиці. Нині говорять поважно о міністерстві урядничім. Язикові розпорядженя для Чехії і Морави мають знести ся, а правиця — кажуть — буде супротив такого правительства поступати рівнодушно, буде правительственні предложеня обговорювати виключно з річевого становиска. — Чехи виступають дуже остро против утвореня урядничого міністерства і висказують надію, що на таке міністерство Поляки ніколи не згодять ся. Narodni Listy доносять з Відня, що сторонництва правиці заняли опозицийне становиско супротив евентуального урядничого кабінету. Politik пише, що коли-би прийшло до керми урядниче міністерство, то правиця постарає ся, аби оно як найскорше повалило ся і то ще перед виборами до делеґаций. Нині дожидають у Відни приїзду намістника Стириї ґр. Клярі-Альдрінґен. Остаточне рішене крізи лежить в руках Цісаря. В добре поінформованих кругах впевнюють, що на случай коли би всї дотеперішні комбінациї розбили ся, утворить ся новий кабінет під проводом бувшого міністра скарбу дра Штайнбаха.

Нині буде отворена сесия угорского сойму. На порядку дневнім стоїть вибір квотової депутациї. Нема сумніву, що будуть вибрані дотеперішні члени з виїмкою Селя і Ґеґедіша, котрі тепер суть міністрами. Вибір до делеґаций буде відложений до часу полагодженя кабінетної кризи в Австриї. Гадають, що соймова опозиция схоче зараз нині викликати дискусию над справою памятника Генціого.

Вчера розпочав ся перед наглим судом в Білгороді новий процес о обиду маєстату королів Александра і Милана. Прокуратор обжаловує: бувшого міністра дра Миловановича, бувшого міністра дра Весница, судового ад'юнкта Бошковича, професора Павловича, судового ад'юнкта дра Марковича, адвоката Марковича і купця Милейковича. Один з обжалованих бувший міністер др. Миловановичь перебуває тепер у Відни і на візване білгородского суду цілком не відповідає.

В дипльоматичних кругах віденьских гадають, що між Анґлією а Трансвалем війна неминуча. Нині відбуде ся в Льондонї кабінетна рада, на котрій прийде до остаточного рішеня. Анґлія розпочала вже воєнні приготовленя.

Новинки.

Львів дня 28-го вересня 1899.

— **З перемискої епархії.** Новопоставлені пресвитери дістали слідуючі посади: а) сотрудництва: Сев. Яминьский в Оровім, Вол. Рихлевский в Ричигові, Мих. Татомир в Корманичах, Мих. Косоноцкий в Дахнові, Вол. Феняк в Олешичах, Модест Коцюба в Новім місті, Ів. Сенишин в Смолнині, Мих. Посікира в Кунинї, Вол. Заяць в Залужи дек. ольховецкого, Алекс. Говда в Угнові, Алексей Гоцкий в Жужели, Вол. Ардан в Тисовій; б) завідательства: Діон. Домбровский в Королевій руский і Ів. Гривншин в Ясели. — Завідательства одержали оо.: Вол. Коритовский в Либохорі, Ром. Крушиньский в Якубовій воли. — Сотрудництва одержали оо.: Мих. Плювак в Болехівцях, Вас. Лициняк в Ярославі, Ів. Карпович в Ульгівку, Дим. Бордун в Самборі.

— **До осінного іспиту зрілости в ц. к. академічній (руский) ґімназиї у Львові**, котрий відбував ся під проводом краевого інспектора п. Івана Левицкого, в днях від 19 до 22 вересня с. р.

Що говорив старий клен?

(З польского — Елїзи Оржешкової.)

(Конець).

— Ти сказав знану вже від давна річ — відозвавсь я до клена. — Однако розмова з тобою подобаєсь менї чим раз більше, і дуже жалую, що не можеш говорити о людях. Ти дерево, то певне нічого о них не знаєш.

Клен випрямив ся, і глядячи на мене з гори, потряс кілька разів глумливо вершком.

— А що ти знаєш, чоловіче? — зашумів. — Що ти о них знаєш?

— Добре кажеш — відповів я. — Від коли почав я приглядати ся лиш своїй затроєній души, цілком не бачу инших.

— І того чоловіка не бачив, що цїле літо під самим твоїм вікном, в моїй тїни....

— Не бачив, хтож то?

Клен так якось в одну сторону звинув всьо своє галузє, но відслонив передо мною вид добре знаний, але на котрий я вже від давна цілком не звертав уваги. Був то трохи подальше стоячий величезний будинок, з котрого тонких і простих коминів бухав дим, а з численних вікон била луна подібна до пожарної. Дим стелив ся на вечірнім сумерку, як тяжка, повна искор мрака, в котрій безнастанно ворхотів грім.

— Фабрика — сказав я. — То й що?

— Нічого незвичайного — відповів клен. — Кождий хлопець з улиці знає, що в ній дїє ся. Жэра огня, гриміт коліс, скрегіт зелїза, отруя в воздуси, людскі члени напружені, груди задихані, лиця поморщені, тїло сплочене, душі в неволи. Нічого незвичайного! Але чоловік, о котрім я згадував, вибіг, а радше вилетів раз звідтам, не лиш утомлений і потом обличий, але до того скреготячий зубами. Зуби скреготїли не від пропасниці, що трясла єго тїлом, але від злости, що розсаджувала єму душу. Зворохобив ся против працї надто безнастанної, надто тяжкої — і зле на тім вийшов, бо рідко лучає ся, аби невільник, що пірвав ся на один батіг, не попав за те відразу під два. Так і той, поставши против твердої працї, дістав ще другу володітельку: пекольну злість. Викидав із за кламцаючих зубів проклони, грозив кулаком; словом, кажу тобі, виглядав як на всьо готовий розбійник. На щасте, пропасниця так єму підкосила ноги, що не міг довго іти, і побачивши мене, упав як довгий коло моїх стіп....

Я стояв тоді в цїлій красоті свого зеленого одягу, отже не довго гадаючи, розпростер єго над тим людским тїлом, що лежало в муці, так широко і осторожно, що від стіп до голови окрила єго лагідна, конаюча тїнь. Відтак почав я порушати листєм поволи, тихо, лиш тілько, аби єго подув осушив єму каплї поту на лици і охолодив розпалені очи. Вив ся якийсь час на траві, зойчав і проклинав, але постепенно, в спокійнім шелестї, яким я єго колисав, успокоював ся, притихав, аж замкнув повіки і заспав. Я стояв тихо над сплячим, засланяючи єму лиш опалене при огни чоло від горячого сонішного проміня, а коли побачив, що вскорі пробудить ся, кликнув на свою орхестру, аби повертаючи на яву єго душу повитала піснию, однако не надто голосною, ні веселою, бо гамір і веселість, то дрижджє, від котрого вирастає чувство нещастя. Отже тихо і осторожно почали мої птиції щебетати, а я з своєї сторони лив єму в очи свою сьвіжу зелень так обильно, аби виполокати з них омут болю і гнїву. І перший раз від многих лїт ті очи довго глядїли в зелену гущавину, коли тимчасом птиції нанизували в ній на промінь сонця свої пісни, а дрібні травки, на котрих лежав, видавали пречудні запахи. Відтак встав і пішов, але часто вертає. От вчера в полудне прийшов і мав як звичайно сісти на траві, коли біла павутина, котру тепер розвішують на моїм листю павуки, та знаєш, що єї люди називають „бабским лїтом" осїла єму на цїлім вусатім і обгорілім лици. Здоймив ту шовковату пряжу з щетинистих вусів, з поораного морщинами чола, з очий все трохи сумних — і дивлячись, як она омотала єму опалену при фабричнім огни руку, засьміяв ся....

Клен замовк, а я по хвили надуми, сказав:

— Що я ніколи не бачив того бідолаху, що під самим моїм вікном, відпочиває в твоїй тїни. Дивна річ!

Кілька листків, що колисали ся найблизше вікна, аж підскочили зі сьміху.

— Цілком не дивна! Цілком не дивна! —

приступило: 5 абітуриентів до іспиту поправчого а 17 до іспиту цілого (з тих 2 екстерністи). Здали іспит отсї абітуриенти: Городиский Михайло, Горчицкий Йосиф, Демчук Григорий, Йойко Стефан, Ковалїв Роман, Коржиньский Теодор, Марицкий Йосиф, Мартинович Орест, Мазуркевич Еразм. Мединьский Остап, Михальчук Дмитро, Проскурницкий Йосиф, Процьків Петро, Рогошевский Мариян, Тисовский Михайло, Тороньский Іван і Яценьо Симеон. — Репробовано 3 абітуриентів (з тих 2 з чужих гімназий), а 2 відступили від іспиту (між ними 1 екстерніст). — Отже вислїд іспиту зрілости в лїтнім і осїннім речинци сего року разом у учеників VIII кляси академічної гімназиї у Львові представляє ся так: до іспиту приступило 35 абітуриентів; з тих 33 здало іспит (між ними 3 з відзначенєм), 1 репробовано, а 1 відступив від іспиту.

† **Др. Едвард Ріттнер,** бувший мінїстер для Галичини в кабінетї Ґавча, номер вчера вечером у Відни. Др. Ріттнер родив ся в Бурштинї, в грудни 1845 р. а унїверситет кінчив у Львові. В 1869 р. вступив він був до служби полїтичної при Намістництві, а в 1872 р. був суплентом при львівскім унїверситетї для права канонїчного. В 1874 р. став він надзвичайним, а в 1876 звичайним професором права австрийского. В 1883/4 був він ректором, а в 1886 р. покликано его до мінїстерства, де він в 1891 р. став дїйстним шефом секциї. В сїчни 1896 р. був др. Рітнер іменований мінїстром для Галичини в кабінетї гр. Баденї'го. Др. Ріттнер нездужав вже від довшого часу на сухоти, але лїкарі говорили, що стан его здоровля не есть безпосередно грізний. Вчера вечером дістав він вибуху крови, що і стало ся безпосередною причиною смерти.

— **Руский театр** переїде з днем 2-го н. ст. жовтня з Вижницї до Кут і дасть там тілько шість представлень. Репертуар такий: Ві вторюк 3 жовтня: „Запорожець за Дунаєм" опера Артемовского і „Вечерницї" музичне дїло Нїщиньского; в четвер 5-ого: „Пошнхайло" голосна комедия в 5 актах Шуткевича; в суботу 7-го: „Честь" славна штука в 5 актах Судермана; в недїлю 8-го: „Наші переселенцї" образ народний з еміграцийного руху в 6 актах; ві вторюк 10-го: „Баби" комедия в 5 актах З. Пшибильского в перекладї Т. Гембицкого і в четвер 12-го на послїдне представленє в Кутах „Учитель" образ народний в 1 актї Івана Франка.

— **Траґедия на широкім мори.** Капітан корабля „Манїту", великого судна, що перевозить рогату худобу з Америки до Анґлиї, а котре сими днями станула на доках Альберта коло Льондону, розповів про слїдуючу сумну і страшну пригоду, яка стала ся на тім корабли підчас дороги. Межи людьми, що наймають ся доглядати худобу на корабли підчас перевозу, знаходять ся часто еміґранти, котрі призбиравши в Америцї трохи гроша, вертають назад домів, а щоби не платити за перевіз, наймають ся на роботу. Отже межи тими наймитами був на корабли „Манїту" також якийсь 30-лїтний чоловік з Австриї. (Хто знає, може то був і який еміґрант з Галичини? — *Ред.)* Зараз скоро лиш корабель виїхав з Ню-Йорку, настала була межи тими наймитами суперечка, а офіцир корабельний, що мав над ними надзір, не міг дати собі з ними ради і лиш з великим трудом не допустив до того, що они взаїмно не порізали ся. Здає ся однакож, що тоті різуни особливо завзяли ся були на еміґранта з Австриї. Той чоловік був в Сполучених Державах через 10 лїт і з великим трудом призбирав собі 250 долярів (625 зр.), з котрими тепер вертав домів, та мав їх при собі для безпечности зашиті в сорочцї. Одного вечера коли той чоловік сидїв і латав собі одежину та нахилив ся над нею, хтось закинув ему мішок на голову, і заким він ще міг увільнити ся, вже ему вирізано гроші з сорочки. Бідачиско з плачем побіг до капітана і розповів, що его обрабовано, але капітан не міг завести нїякого слїдства, бо тоті різуни були би на корабли всїх вирізали. Нещасливий еміґрант з жалю за грішми зійшов з розуму, і дїставав хвилями таких нападів, що аж треба було его звязати. День і ніч верещав він так страшно, що в кождім кутику корабля було чути его голос. Коли наконець зробило ся тихо, всї гадали, що божевільний заснув. Над раном сторож на корабли зачув, що у воду упало щось тяжкого, та зараз дав знати. Спущено чим скорше лодку і моряки побачили на водї звязаного еміґранта. Він якимсь способом, хоч мав звязані руки і ноги, висунув ся з кабіни де був замкнений, вилїз на верх корабля і кинув ся у воду.

— **Землетрясенє і злива нараз.** З Калькути доносять, що в провінциї Дарджілїнґ (у всхідній Індиї, на захід від Непалю) була в ночи з недїлї на понедїлок страшенна злива а притім і земля так затрясла ся, що аж гори стали валити ся. Підчас сеї катастрофи згинуло 300 людий. В самій місцевости Пуль згинуло 200 людий. Люди повибігали були з домів на ринок; нараз надшила вода і в однїй хвили залила его та витопила всїх людий, що там були.

— **Фантазия самоубийника.** В Гіцінґ під Віднем постановив відобрати собі житє якийсь робітник в оріґінальний спосіб: хотів іменно пилкою до різаня дерева відрізати собі голову; але ледви що зубцї пилки раз пересунули ся по шиї самоубийника, він наробив такого крику, що збігли ся люди і „відратували" его. Самоубийник лиш незначно подер собі пилкою шкіру на шиї.

— **Викрав собі тещу.** З Букарешту доносять про слїдуючу сумно-сьмішну пригоду, яка лучила ся молодому волоскому бояринови Дамянови Влада. Він залюбив ся був в Аннї Процович красній молоденькій донцї свого економа, котра і не від того була, щоби віддати ся за богатого боярина. Але тому противили ся родителї Анни, бо знали Дамяна яко чоловіка непостійного і гуляцо, котрому не одна Анна подобала ся, і хоч Дамян ще перед роком просив о руку панни, они не хотїли на то згодити ся. Молодий боярин постановив тогди викрасти панну, поїхати з нею на Буковину і тут повінчати ся. Отже одної темної ночи вибрав ся викрадати панну. На улици стояла вже карита готова до дороги. О назначенім часї вилїзла з хати економа якась грубо заслонена дама і не відзиваючись анї словом, пішла тихцем за молодим боярином до повоза та поїхала з ним. Аж коли урадований боярин по дорозї став викраденій виявляти свою любов, она відслонила лице і пан Дамян Влада побачив перед собою свою сподївану тещу, котра довідавши ся, на що заносить ся, дала ся сама викрасти. Що зробив боярин з тещею, о тім історня мовчить, але можна напевно здогадувати ся, що чим скорше утїк від неї.

— **Школа для злодійок.** В дорозї з Відня до Будапешту арештовано перед кількома днями якусь Юлію Ваґнер, котра вже була 71 разів карана за крадїж. Слїдство сим разом викрило, що Юлія заложила була у себе формальну школу для злодійок і з своїх „учениць" з'орґанїзувала злодійску шайку, котрої члени їздили зелїзницею межи Віднем а Будапештом і обкрадали пасажирів або таки на зелїзници, або робили з ними знакомство і відтак обкрадали їх в місті в підрядних готелях і каварнях. На полїциї у Відни і Будапештї зголосило ся множество людий, котрих та шайка злодійска обікрала. Юлія добирала собі лиш самих молодих і красних дівчат та жінок, а всї они їздили лиш першою або другою клясою і полювали на самих богачів. Послїдний раз познакомилась була сама Юлія на зелїзници з одним богатим фабрикантом, з котрим приїхала до Відня і тут в однім публичнім льокали для забави украла ему полярес, в котрім було сїм тисячів риньских самими банкнотами. З тою добичею поїхала она зараз до Будапешту, але телефон перебіг єї і єї зараз арештовано, скоро лиш приїхала. З невдоволеня і гніву на свою долю зрадила она чотирнайцять своїх „учениць", з котрих більшу часть також вже арештовано. Ученицї зізнали, що члени сеї женьскої ватаги злодійскої дїлили ся добичею по рівній части.

— **Злодіїв на зелїзницях** намножило ся в послїдних часах дуже богато, бо нема майже

сьміяли ся, але заки я ще встиг спитати ся, клен хитаючись в задумі, зашумів:

— Гей, гей, якби я хотів оповідати о всїх людях, з якими жив в приязни то й за місяць не скінчив би... Дїти, молодцї, старцї... Ага, дїти! Оповім тобі, яку я штуку раз втяв в користь одної дитини. Давно то вже було, але здає ся менї, що ще доси чую єї страшний верееск там, в тім корчи кислича, що росте за огорожою. Мати прачка, вічно утомлена від працї, клала єї там кождого рана, завинену в подерту плахту, гадаючи — впрочім і справедливо, що здоровійше їй віддихати сьвіжим воздухом, як парою і вонею смердячого мила. Здоровійше, бо здоровійше, певна річ, але дитина замарана, наполохана самотою, може й непокоєна мухами і комарами, дерла ся несамовито, аж менї той єї крик роздратував нерви. А саме в тій порі инша мати, молода, богата, добра, пересиджувала в моїй тїни з прехорошою колискою, в котрій приспівуючи присилляла дитинку рожеву, умиту, в хорошій одежинї, під покривалом легоньким як пух.... Полискуючи голкою в білих пальцях, приспівує бувало зтиха, а я починаю шептати над єї темним волосєм так, аби мій шепіт дістав ся їй до серця, зворушив єї і спонукав до голоснїйшого співу. „Ти щаслива, шепчу — але жіноче щастє змінчиве як мужеска любов і крихке як дитина. Може его втратиш, а може буде ще більшим! Тревога то тїнь, що ходить за надїєю.... Отже тїш ся і сумуй рівночасно, бажай і бій ся, а співай лиш чим раз голоснїйше, тужнїйше, довше"... І справдї ті мої шепоти спонукали єї до чим раз тужнїйших, голоснїйших співанок, аж єї голос став доходити до того місця, де за огорожою ріс корч кислича. А там, худенький хробачок серед трави і корчів; дурненький! брав до себе співанки чужої матери і з червоними ягодами в брудних руках спокійно засипляв. Так то я хитро зробив, що молода мати одної дитини співала для двоїх.

Відтак стояв клен кілька мінут мовчки, але за то кілька его жовтих листків підлїтаючи буньчучно в гору, зашептало при самій шибі:

— Була тут раз у нас пара залюблених...

— Тихо! Не хочу! — перебив я махаючи рукою.

Они опирали ся, аби що небудь говорити.

— Був раз поет...

— Дайте ему спокій!

— Чому, чому не хочеш слухати о залюблених і поетах? — засьміяли ся листки.

— Бо любов і поезия віддали менї тілько всїлякого добра, що я став злидарем, жебраю потїхи, я, чоловік — від дерева.

— Або ти перший? — зашелестїли листки і почали знов:

— Був раз муж, котрому завалив ся батьківский дім, муж сильний, а однако...

Тут старий клен пробудив ся з задуми і в своїм жовтім листю, випрямлений як огнений стовп, почав шуміти від пня до верху.

— Муж сильний, а однако заплакав і я сам бачив, як его сльози падучи на розвалини, перемінили ся в каплї крови. То був плач кровавий, але не довго тревав. Над розвалинами роздали ся удари топора; гуркіт зношених, кочених каменів. Сильний муж почав відбудовувати дім. Тяжка робота, вітри противні віють і що вже зроблене валять; найбільші сили мають свої границї: деколи бідак зі знеохотою опускає омлїлї руки. Коли їх раз так опустив, на бальку, саме над его головою появляє ся чортик і то навіть досить хороший. Чорний як ніч і оксаміт, на голові мав золоті ріжки, в устах синявий проміньчик такий, як то часом літають над кладовищами, а на руках і ногах копитка і кіґтики цїлком не рогові лиш брилянтові. До того не смердїв ні смолою ні сіркою, але довкола розливали ся найкрасші пахощі. Як звинна малпа завісив ся на спорохнавілім бальку і говорить бідоласї над самою головою:

— Покинь ту дурну роботу! Бо й до чого она веде? Батьківский чи не батьківский дім всьо одно; кождий добрий, де вигідно і мило. Яка охота тратити дороге житя на двигане каміня, котре не хоче держати ся купи і бити молотом в гвоздї, що нїколи не будуть держати! Коби ти ще не мав де мешкати! Але противно, знаєш добре о тім, що я вже готовий дати тобі таке мешканє, що твоя нужденна буда не могла би навіть з ним рівнати ся, навіть тодї, коли була ще гордою палатою. Такі як ти то для мене незвичайно сьмішні, а капля веселости може навіть часом і чорта спонукати до доброго дїла. Отже слухай мене, заки я добрий: покинь ту буду, нехай собі валить ся і догниває, а я дарую он-ту палату.... бачиш єї, там? А що? гарна, висока! „Гордо

дня, в котрім би не доносили ґазети о крадежах або арештованю злодіїв на зелізницях. На двірци в Франкфурті над Меном арештовано оногди одного з тих птиць, що анї не орють анї не сіють а збирають, а із найдених при нім річий показало ся, що дістала ся до клїтки велика птиця. Двох двигарів побачило, що по ваґонах поїзда, котрий мав відходити до Антверпії, ходить якийсь елеґантно убраний пан і ревідує там річа подорожних. Підглянувши его добре закликали они поліцияна, а той арештував того елеґанта. При арештованім найдено набитий револьвер і великий ніж, малі клїщики до відтинаня ланцушків з годинниками від одіня та богато поляресів, портмонеток та всіляких коробок на тютюн і папіроси та циґара, котрі очевидно покрав. В куфрі, котрий той подорожуючий злодій віз з собою, найдено зелізо до виломлюваня замків, склярский диямант до вирізуваня шиб у вікнах, кілька вязанок всіляких ключів, годинники, поляреси, всілякого рода біжутериї і тим под. Арештований називає ся Гаскамп, має 24 літ і єсть помічником купецким. — З Москви доносять знов про таку подію. Богата ґрафиня Сумаракова їхала оногди Московско-Курскою зелізницею в I. клясї. Невислїджені доси злодії дали їй очевидно щось на спане, а відтак забрали від неї торбу подорожну, в котрій були дорогоцінности вартости 50.000 рублїв і 500 рублїв в цінних паперах. Єсть підозріне, що тої крадежі допустили ся якісь дві елеґантно убрані дами, котрі сидїли в тім самім пересїку і котрі щезли десь заким ще ґрафиня Сумаракова пробудила ся, а котрі представляли ся їй яко властительки більших посілостий.

Господарство, промисл і торговля.

— Ц. к. Дирекция зелізниць державних оповіщує: Сим подає ся до відомости, що на шляху Тересин—Скала привернено знов цілковитий рух поїздів.

Рух льокальний. З днем отвореня руху на зелізници льокальній Хабівка-Закопане входить в житє додаток IV до обовязуючих від 1 січня 1898 постанов реґуляміну і тариф для перевозу осіб, пакунків, посилок експортових і псів на позістаючих в заряді державнім зелізницях льокальних в Галичині і Буковині. Сей додаток тарифовий можна дістати в ц. к. Дирекциях зелізниць державних або на стациях по 10 сотиків.

Перестанок Ратш, лежачий на шляху Теплїц-Райхенберґ отворено для руху товарового в цїловозових наборах.

Всхідно-північно-західний австрийский звязок зелізничий. З днем 1 жовтня 1899 входить в житє додаток I до тарифи, часть II, зшитка 6.

Курс львівский.

Дня 27-го вересня 1899.		платять зр. кр.	жадають зр. кр.
I. Акциї за штуку			
Банку гіпот. гал. по 200 зр. . . .		371·—	378·—
Банку кред. гал. по 200 зр. . .		—·—	—·—
Зелїз. Львів-Чернів.-Яси		283·—	288·—
Акциі гарбарні Ряшів		—·—	195·—
Акциї фабр. Липиньского в Сяноку.		253·—	258·—
II. Листи заставні за 100 зр.			
Банку гіпот. 4% корон		96·—	96·70
Банку гіпот. 5% преміов.		110·—	110·70
Банку гіпот. 4½%		99·75	100·45
4½% листи застав. Банку краєв.		100·20	100·90
4% листи застав. Банку краєв. .		97·—	97·70
Листи застав. Тов. кред. 4% . .		96·50	97·20
„ „ 4% льос. в 41 лїт.		96·50	97.20
„ „ 4% льос. в 56 лїт.		93·50	94·20
III. Облїґи за 100 зр.			
Пропінацийні гал.		97·20	97·90
Облїґи ком. Банку кр. 4% II ем.		102·50	—·—
„ „ „ „ 4½%		100·50	101·20
Зелїз. льокаль. „ 4% по 200 кор.		97·—	97·70
Позичка краєв. з 1873 по 6%		103·—	—·—
„ „ 4% по 200 кор.		96·20	96·70
„ м. Львова 4% по 200 кор.		92·80	93·50
IV. Льоси.			
Міста Кракова		27·—	28·25
Міста Станиславова		55·—	—·—
Австр. червон. хреста	Курс віденьский	20·60	21·—
Угорскі черв. хреста		10·70	11·30
Італ. черв. хреста		11·—	12·—
Архікн. Рудольфа		28·50	29·—
Базилїка		7·—	7·50
Joszif		3·70	4·40
Сербскі табакові		4·25	5·25
V. Монети.			
Дукат цїсарский		5·67	5·77
Рубель паперовий		1·27	1·28
100 марок нїмецких		58·75	59·15
Доляр америк.		2·40	2·50

Телеґрами.

Відень 28 вересня. Цїсар виїздив вчера в товаристві мінїстрів до Берндорфу, де оглядав фабрику Круппа. Вечером повернув Цїсар до Відня.

Білгород 28 вересня. Мінїстри виїхали до Ниша, де дня 2 жовтня збере ся скупштина.

Петербург 28 вересня. В міродатних кругах впевняють, що іменоване нунция Тарнассі'ого заступником Ватикану при российскім дворі поки що відложене на пізнїйше.

Надіслане.

КОБЗАР. Вибір творів Тараса Шевченка для ужитку молодїжи. Цїна 1 зр. 20 кр. Під таким заголовком видало руске Товариство педаґоґічне книжку, котрої брак вже від давна відчував ся, а котрою можуть користувати ся не лиш молодїж шкільна, але всї, котрі хотять познакомити ся з житєм і творами нашого найпершого поета. Крім обширної житєписи і погляду на лїтературну дїяльність Т. Шевченка, котрий то вступ займає 78 сторін, додані ще до посдиноких поезий многі поясненя в нотках, котрі богато причиняють ся до зрозуміня поезий, їх краси і духа. Книжку сю можна дістати в рускім Товаристві педаґоґічнім у Львові, ул. Академічна, ч. 8.

— В канцелярії руского товариства педаґоґічного, при улици Академічній, ч. 8, можна купити слїдуючі виданя: 1) Образкові виданя: Зьвіринець 10 кр. — Гостинець 10 кр. — Забавки 10 кр. — Менажерия 10 кр. — Робінзон 40 кр. — Квіточка 20 кр. — Віночок 20 кр. — Кобзар Тараса Шевченка 20 кр. — Франко: Лис Микита, 2-ге цїлком перероблене виданє 50 кр. — Мірон: Пригоди Дон Кіхота 40 кр. — Наші зьвірята 40 кр. — Дїточі вигадки ч. 1. 30 кр. — Дїточі вигадки ч. 2. 30 кр. — Забавки для дїтий 40 кр. — Мала менажерия 35 кр. — Велика менажерия 40 кр. — Нашим дїтям ч. I. 40 кр. — Нашим дїтям ч. II. 40 кр. — 2) Виданя без образків: Читанка ч. I, II, III, IV. оправні 20 кр., без оправи 10 кр. — Китиця желань, 2 розширене виданє 20 кр. — Ів. Франко: Абу каземові Капцї 20 кр. — Учитель на р. 1890, 1891, 1892, 1893, 1894, 1895, 1896. 2 зр. — Дзвінок на р. 1892, 1993, 1894, 1895, 1896, 1897, 3 зр. — Ів. Левицкий: Попались, Різдвяні сценки 10 кр. — Вол. Шухевич: Записки школяря 20 кр. — Від Бескида до Андів 10 кр. — В. Чайченка: Олеся; Байки; Комар; два оповіданя по 5 кр. — Дума про княгиню Кобзаря 5 кр. — О. Нижанковский: Батько і мати, двосьпів для дїтий з фортеп. 10 кр. — Леонїда Глїбова: Байки 5 кр. — Днїпрової Чайки: Казка про сонце та его сина; Писанка по 5 кр. — М. Лисенко: Тече вода з під явора. Двосьпів з фортеп. 10 кр. — Мапа етноґрафічна України-Руси 20 кр. — Гордїєнко: Картагенцї і Римляни 20 кр. — Юлїй Верне. Подорож довкола землї 60 кр. — Барановский. Приписи до іспитів 20 кр. — Молитвенник народний, в полотно оправлений 20 кр. — Др. Л. Кельнер. Коротка істория педаґоґії 60 кр. — Василь В-р. Джонатан Свіфт. Подорож Ґулївера до краю великанів 25 кр. — Остап Макарушка. Короткий огляд руско-українського письменства 15 кр. — Мальота. Без родини 40 кр. — Віра Лебедева. Прогулька 5 кр. — Др. Мандибур. Олїмпія 35 кр. — Сальо. Непос для III. кл. ґімн. 65 кр. — А. К. Робінзон неілюстрований 10 кр. — Kokurewicz Józef. Podręcznik dla kancelaryi szkolnej. 50 кр. — Тарас Шевченко. Кобзар для молодїжи. 1.20 зр. — Всякі замовленя висилають ся скоро і точно.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

стоїть“, правда? А яка сильна! Сім вихрів, сїмдесять громів, сїмсот сїмдесять сім мілїонів пушочних вистрілів можуть в неї ударити, а она ві дрогне! Щож, дурнику, хочеш там мешкати? То ходи зі мною. Заведу, уведу, представлю, уміщу, а відтак верну сюди і як свисну по тій твоїй буді, то змішаю з землею і слїду по нїй не лишить ся. Ну, ходи!

Коли то чортик говорив, так перегинав ся, так вештав ся по бальку, що аж его золоті ріжки искрами сипали; червоними очима блискав як рубінами і показуючи брилянтовим кігтем на палату, запалював у воздусї смуги синявого сьвітла. Бідак з раною в серци, з топором в опущенім руцї, а на лици з слиною погорди, якою его сусїди оплювали, стоїть, слухає і гадає:

— А що, може то й правда? Який хороший той брилянтовий кігтик чортика! Мої брилянти то каплї поту і сльози, що потайки падуть на серце. Може я й дурний? Може нїчого не доверишу? Може пахощі, які бють від того чортика, так мене опоять, що забуду о тих моїх розвалинах?

Коли він так думає, я, старий клен, стою собі з боку, слухаю, жду і лиш галузєм по свому шумлю так, аби той, котрого колиска колись в моїй тїни стояла, мусів на мене поглянути. І справдї по хвили, відірвавши погляд від брилянтового кігтика і золотих ріжків чортика, поглянув, а в тій самій хвили почало в нїм серце не лише співати, але — неімовірна річ — малювати. Скорше як можна погадати, виспівало оно цїлий ряд пісен і вималювало ґалерию образів, в котрій я очевидно був лиш одною буквою і одною каплею фарби; але в справах серцевих то все так: лише зачати, а з каплї зробить ся море, з букви поема. Досить, що з надуми мого бідака випало: Не дам ся!

І як мати над млїючою дитиною з розпростертими руками похилив ся над своїми улюбленими розвалинами.

Чи двигнув з розвалин свій батьківский дім? Здасть ся ще нї. Чи коли небудь довершить того? Звідки-ж я смертне дерево можу о тім знати? Але вже певна річ, що не піде до чорта і що той не свисне з его вини по его домі так, аби его змішати з землею. А й то вже щось значить, правда?

— Тільки що чиста совість — відповів я. Ми задумали ся і довго оба мовчали.

В комнатї вже цїлковита темнота, але не знаю, чому не хотїлось вже менї віддихати разом з нею. І індийский факир, що так довго повтаряв у мнї: Ом, ом, ом! — випав менї з мозку. Сам не знаючи як і коли, встав я з вигідного фотелю.

— Куди? — зашуміли листки за шибою.

— Засьвічу лямпу — відповів я.

— На що? — спитав цїлий клен.

— Догадай ся, любе дерево....

З друкарні В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера. — (Телефона число 569).